

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **L. M.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. 121460/2018/KUSK, sp. zn. SZ_088094/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2018, č. j. 121460/2018/KUSK, sp. zn. SZ_088094/2018/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 17. 5. 2018, č. j. 27492/DSA/18/JABA, sp. zn. DSA/8381/18/JABA, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2018, č. j. 27492/DSA/18/JABA, sp. zn. DSA/8381/18/JABA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila z vědomé nedbalosti tím, že dne 22. 1. 2018 v 15:30 hod. v obci Liběchov, na silnici I/9 u domu č. p. 7, ve směru od obce Štětí do obce Mělník, řídila motorové vozidlo tovární značky Š. R., registrační značky X, přičemž překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o nejméně 27 km/hod po odečtu tolerance měřicího zařízení, čímž porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný nereflektoval na námitky a důkazní návrhy obsažené v doplnění jejího odvolání a v napadeném rozhodnutí je nijak nezmínil, nezabýval se jimi a nevypořádal je. Doplnění odvolání žalobkyně zaslala správnímu orgánu I. stupně v souladu s výzvou a poučením dne 7. 8. 2018, přičemž žalovaný napadené rozhodnutí vyhotovil až dne 13. 9. 2018. Žalovaný pochybil, když v rozporu s § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k námitkám a důkazním návrhům nepřihlédl. Zde žalobkyně poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 – 34 a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 49. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobkyně v žalobě znovu opakuje již v odvolání namítané skutečnosti a činí důkazní návrhy, které měl brát v potaz již žalovaný.
3. Žalobkyně namítá, že úsek silnice I/9 nacházející se v úrovni domu č. p. 7 není obcí. Dům č. p. 7 se nachází zhruba 150 m od předmětné silnice, kdy ve stejné úrovni (kolmo k silnici I/9 od domu č. p. 7) se nachází autoservis s č. p. 82. V okolí silnice se kromě stavby zmíněného autoservisu žádné další domy nenacházejí. Jsou zde pouze stromy, travnatý porost a jiná vegetace a ani dle dopravního značení se o obec nejedná. Žalobkyně uvádí, že projížděla daným místem ve směru na obec Mělník, přičemž zhruba 550 m před zmíněným autoservisem vyjela z obce Želízy, kde projela kolem svislého dopravního značení „konec obce“. Do obce Liběchov vjela žalobkyně až za dalších zhruba 300 m od zmíněného autoservisu, kde projela kolem svislého dopravního značení „začátek obce“. V úseku mezi obcemi Želízy a Liběchov se žádná další obec nenachází a taktéž se zde nenachází dopravní značení, které by začátek nějaké obce označovalo. Předmětný úsek mezi obcemi Želízy a Liběchov o délce zhruba 850 m není obcí, nejvyšší dovolená rychlost je zde stanovena na 90 km/h, a žalobkyně se tedy nemohla popsáním jednáním žádného přestupku dopustit. I tak však žalobkyně nepřekročila rychlost 50 km/h, neboť po celou dobu jízdy sledovala tachometr a vzhledem k tomu, že obě obce jsou nedaleko, připadalo jí zbytečné na takto krátký úsek zvyšovat rychlost a následně zase zpomalovat. Žalobkyně navrhuje provést důkaz její účastnickou výpovědí.
4. Žalobkyně dále namítá, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru RAMER 10C (dále jen „návod k obsluze“), neboť rychloměr nebyl dle tohoto návodu ustaven a tedy nebylo možno užít jeho výstupů pro účely řízení o přestupku. Dle návodu k obsluze (str. 71) je nutné, aby byl rychloměr ustaven podélně u vozovky způsobem popsáním na str. 70 až 73 návodu k obsluze. Žalobkyně však při průjezdu kolem měřicího stanoviště zcela zřetelně viděla, že rychloměr byl vzhledem k vozovce

umístěn šikmo a tedy v rozporu s návodem k obsluze. Žalobkyně navrhuje provést listinný důkaz stranami 70 až 72 návodu k obsluze a svědeckou výpovědí obsluhy rychloměru k prokázání, jak bylo postupováno při ustavování rychloměru.

5. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že se přestupku dopustila z vědomé nedbalosti. Tuto formu zavinění správní orgány dovodily z naměřené rychlosti a ze skutečnosti, že žalobkyně jela v obci, kde je zástavba, tedy že věděla, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala, že se tak nestane. Žalobkyně znovu opakuje svoji argumentaci uvedenou v souvislosti s místem měření a činí sporným, že by vzhledem k zástavbě věděla, že se jedná o obec. I kdyby se o zastavěné území jednalo, z ničeho neplyne, že si žalobkyně byla vědoma toho, že se jedná o obec, neboť existují i místa, kde se u silnice sice nacházejí domy, avšak i přes to se dle dopravního značení o obec nejedná. Žalobkyně též namítá, že ze zjištěných a prokázaných skutečností neplyne, že by skutečně věděla, že jede rychlostí 77 km/h, což současně popírá. Ze zjištěných a prokázaných skutečností a okolností případu lze dovodit nanejvýše zavinění ve formě nedbalosti nevědomé.
6. Žalobkyně rovněž namítá, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, co se týče odůvodnění uloženého správního trestu pokuty. Správní orgán toliko uvedl, z jakých skutečností vycházel, avšak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a okolnosti případu, které hodnotil a jak je hodnotil. Správní orgán I. stupně neuvedl, jak a na základě jakých skutečností a okolností případu hodnotil osobu žalobkyně, neuvedl, jak hodnotil její evidenční kartu řidiče a co z jejího obsahu dovodil. Rovněž neuvedl, zda tyto skutečnosti bral v potaz při hodnocení osoby žalobkyně, při hodnocení recidivy či při hodnocení něčeho zcela jiného a taktéž neuvedl, zda je tato skutečnost ku prospěchu či k tíži žalobkyně a jak se odrazila na druhu a výši uložené sankce. Není tak zřejmé, jak správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v případě žalobkyně šlo o závažné porušení povinností. V důsledku toho bylo žalobkyni znemožněno činit věcné a příléhavé námitky, co se uloženého správního trestu týče.
7. Žalobkyně též namítá, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, když žalobkyni závazně určil výrokem prvostupňového rozhodnutí, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem. Z § 163 odst. 3 daňového řádu plyne, že bankovní převod je jeden z více možných způsobů úhrady, a tedy by měla mít v souladu s tímto ustanovením žalobkyně možnost si sama zvolit, jakým způsobem úhradu provede. Tato část výroku prvostupňového rozhodnutí je nezákonná. V samém závěru žalobkyně vyjadřuje nesouhlas s vyvěšením osobních údajů jejích a jejího právního zástupce na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem. Žalobkyně navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k žalobní námitce nevypořádání odvolacích námitek a důkazních návrhů, že dne 6. 6. 2018 podal zmocněnec žalobkyně Ing. J. blanketní odvolání. Výzva k jeho doplnění byla zmocněnci doručena dne 18. 6. 2018. Doplnění odvolání bylo žalovanému doručeno dne 22. 8. 2018. V napadeném rozhodnutí ze dne 13. 9. 2018 jsou veškeré odvolací námitky žalobkyně vypořádány. K navrženému důkazu ohledáním místa spáchání přestupku žalovaný poukázal na to, že tvrzení žalobkyně jsou v tomto ohledu nepravdivá. K účastnické výpovědi žalovaný dodal, že ji shledal nadbytečnou, námitky žalobkyně byly vypořádány a její právo vyjádřit se ke zjištěnému stavu věci bylo zachováno. K žalobní námitce nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně jsou nepravdivá. Ve fotodokumentaci o

naměřeném překročení rychlosti jsou uvedeny souřadnice, které odpovídají domu č. p. 7 v ulici Pražská, a je z ní rovněž zjevné, že měření probíhalo u autobusové zastávky, která se však u autoservisu č. p. 82, v ulici Rumburská nenachází stejně jako se u něj ani v jeho blízkosti nenachází žádný dům s číslem popisným 7. Žalobkyně zřejmě popisuje místo, kde se nachází v chatové oblasti stavba s číslem evidenčním 7, na pozemku st. č. 313, v části obce Liběchov – Ješovice. Není však ani logické, aby policejní hlídka uváděla stavbu vzdálenou stovku metrů, a neuvedla by stavbu, u které se nacházela. Žalovaný přikládá mapky z veřejně přístupných mapových serverů, ze kterých jsou tyto skutečnosti patrné.

9. K žalobní námitce nesouladu měření rychlosti s návodem k obsluze žalovaný předně namítl, že žalobkyně musí svá tvrzení prokázat. Dále uvedl, že tvrzení žalobkyně nedodržení návodu k obsluze neprokazují, neboť kamera rychloměru může s podélnou osou komunikace svírat úhel až 22°. Při průjezdu místem měření v rychlosti 80 km/hod se tak skutečně žalobkyni mohlo jevit, že měřící vozidlo stojí šikmo, byť bylo nastaveno v úhlu přípustném pro měření. Z fotodokumentace o naměřeném překročení rychlosti je však zřetelně patrné, že měřící vozidlo je umístěno v ose komunikace. Žalobní námitka k formě zavinění vychází z nepravdivého tvrzení o místu měření rychlosti a žalobkyně sama nevědomou nedbalostí připouští. Pokud žalobkyně zaznamenala takovou skutečnost, jakou je postavení vozidla policie vůči vozovce, je nepravděpodobné, že by nezaznamenala dopravní značení začátku obce IZ 4a. Pokud žalobkyně nevěnovala pozornost dopravnímu značení pevnými svislými dopravními značkami, pak jednala s nedbalostí vědomou, neboť z § 5 odst. 1 písmeno b) zákona o silničním provozu vyplývá řidiči povinnost věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích, a z § 4 písmene c) zákona o silničním provozu povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
10. Žalovaný odkazuje na vymezení pojmu „obec“ pro potřeby silničního zákona a na nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kterou je povinen řidič dodržovat s tím, že počátek obce Liběchov je u č. p. 80 v ulici Rumburská. Ohledně stanovení místa měření odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34. Veškeré údaje o měření rychlosti jsou uvedeny na snímku vozidla žalobkyně, v pravém dolním rohu. Zde jsou uvedeny směr otočení kamery, dosah radaru, ohnisková vzdálenost, typ měřidla a SW, GPS souřadnice - šířka LatN 50°24'11.837', délka LonE 14°26'59.477' a nadmořská výška Alt. K rozsahu dokazování žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70 a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38.
11. K žalobní námitce zpochybňující úvahy správního orgánu I. stupně ohledně stanovení výše pokuty žalovaný uvedl, že je považuje za dostatečně konkrétní pro přezkoumatelnost stanovené výše sankce. K omezení žalobkyně na způsobu hrazení pokuty a náhrady nákladů žalovaný poukázal na to, že způsob úhrady není v prvostupňovém rozhodnutí uveden příkazovacím způsobem, nýbrž nabídkou nejsnadnějšího způsobu platby, tedy bezhotovostně nebo složenkou. Platba kolkovými známkami nebo přeplatkem na jiné dani nepřipadá v úvahu. Žalovaný z opatrnosti navrhuje výslech členů policejní hlídky, která onoho dne měření rychlosti prováděla. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požaduje přiznat náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 2. 2018 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Mělník, oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu ze dne 8. 2. 2019, ve kterém je konstatováno, že dne 22. 1. 2018 prováděla policejní hlídka dopravního inspektorátu Mělník dohled nad BESIP v obci Liběchov na silnici I/9 u č. p. 7. V 15:30 hodin byla pomocí silničního rychloměru RAMER 10C (dále jen „rychloměr“) změřena shora uvedenému motorovému vozidlu pohybujícímu se ze směru Štětí na Mělník, jehož řidičem byla ztotožněna žalobkyně, rychlost 80 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobkyně byla zastavena u autobusové zastávky v obci Vehlovice. Součástí oznámení přestupku tvoří dále oznámení z místa, úřední záznam, záznam o přestupku, ověřovací list rychloměru, evidenční karta řidiče (žalobkyně) a fotodokumentace.
13. Příkazem ze dne 5. 3. 2018, č. j. 12119/DSA/18/JABA, sp. zn. DSA/8381/18/JABA, doručeným dne 9. 3. 2018, byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem a byl jí uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce odpor. Jelikož odpor ani plná moc nebyly podepsány a byly doručeny prostou elektronickou zprávou, vyzval správní orgán I. stupně zmocněnce žalobkyně k odstranění vad podání. Po jejich odstranění informoval správní orgán I. stupně žalobkyni o ukončení shromažďování podkladů a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Po marném uplynutí stanovené lhůty přistoupil správní orgán I. stupně k vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že shromážděnými důkazními prostředky bylo spolehlivě prokázáno protiprávní jednání žalobkyně, které naplnilo shora uvedenou skutkovou podstatu přestupku. Rovněž bylo prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci rychloměrem, který byl platně ověřen. Naměřené hodnoty odpovídají údajům výrobce a požadavkům opatření obecné povahy Českého metrologického institutu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 0313/005/09/Pos., číslo 0111-OOP-C005-09.
14. K otázce zavinění správní orgán I. stupně uvedl, že s ohledem na naměřenou rychlost a okolní zástavbu v místě spáchání přestupku jednání obviněné kvalifikuje jako nedbalost vědomou, neboť věděla, že jede v obci a že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala, že se tak nestane. Při stanovení druhu a výše správního trestu vycházel ze závažnosti přestupkového jednání, neboť překračování nejvyšší dovolené rychlosti je obecně považováno za jedno ze závažných porušení povinností vyplývajících ze zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dále hodnotil osobu žalobkyně a její evidenční kartu řidičky a po zhodnocení všech skutečností přistoupil k uložení správního trestu pokuty při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 21. 5. 2018.
15. Dne 6. 6. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané emailem zmocněncem žalobkyně. Přípisem doručeným zmocněnci žalobkyně dne 18. 6. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobkyni k doplnění odvolání o odvolací námitky, a to do 10 dnů od doručení. Odvolání žalobkyně doplnila podáním ze dne 7. 8. 2018, které bylo žalovanému doručeno správním orgánem I. stupně dne 22. 8. 2018, v němž zopakovala obdobné námitky, které nyní uplatňuje v žalobě, pokud jde o místo, kde došlo k měření rychlosti a že toto místo se nachází mimo obec, rozpor s návodem k obsluze, formu zavinění a výši správního trestu pokuty.

16. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně z pohledu hmotného i procesního práva. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, které vyvodil ze shromážděných podkladů, včetně otázky zavinění a výše uložené pokuty. K námitce týkající se zpochybnění místa měření rychlosti žalovaný uvedl, že správní spis neobsahuje žádné informace, které by jakýmkoliv způsobem zpochybňovaly místo, kde bylo předmětné vozidlo zadokumentováno při překročení rychlosti. V této souvislosti žalovaný zrekapituloval podstatné okolnosti skutkového děje, zejména že k přestupku došlo v obci Liběchov na silnici I/9 u domu č. p. 7, ve směru od obce Štětí do obce Mělník, což plyne i z fotografie (záznamu), která je součástí správního spisu. Inkriminované místo měření je přesně identifikováno rovněž souřadnicemi GPS, které přesně odpovídají místu měření uvedenému v popisu skutku a souhlasí i fotografie z místa měření. Žalovaný se vyjádřil rovněž k namítanému sousedství autoservisu na č. p. 82.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. I z tohoto důvodu soud nepřistoupil k provádění důkazů navržených žalobkyní i žalovaným.

Posouzení žalobních bodů

19. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami a důkazními návrhy uplatněnými v doplnění odvolání. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti.
20. Závěr o tom, že osoba obviněná z přestupku je oprávněna se ke vznesenému obvinění vyjadřovat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch po celou dobu řízení o přestupku, byl judikaturou Nejvyššího správního soudu přijat již za účinnosti nyní již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Tyto závěry neztratily na aktuálnosti ani nyní, kdy je účinný zákon o odpovědnosti za přestupky a tento závěr lze učinit přímo z jeho ustanovení § 97 odst. 1 věty první. Nadále platí, že správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu takovými návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro

zjištění stavu věci, nicméně jestliže některý z důkazů, které osoba obviněná z přestupku navrhne, neprovedou, pak je jejich povinností plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, resp. pokud některý z navržených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo.

21. Judikatura správních soudů rovněž konstantně dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84). Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně využila svého práva podle § 97 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky a dne 13. 8. 2018 prostřednictvím zmocněnce doplnila svoje odvolání ze dne 5. 6. 2018, přičemž současně navrhla provedení dalších důkazů (ohledání místa, účastnickou výpověď žalobkyně, návod k obsluze), jimiž zcela zjevně navrhovala provést dokazování ke svým tvrzením, že se jednání, které jí bylo kladeno za vinu, nedopustila. Doplnění odvolání bylo sice podáno správnímu orgánu I. stupně, nicméně do dispozice žalovaného se dostalo dne 22. 8. 2018, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný se však podrobně a přezkoumatelně vypořádal pouze s odvolací námitkou, v níž žalobkyně zpochybnila místo měření a související závěr o spáchaném přestupku s ohledem na to, že jí tvrzené místo měření se nachází mimo obec. V této části není žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodná. Ohledně dalších odvolacích námitek však již tento závěr učinit nelze.
22. Odvolací námitkou formy zavinění se sice žalovaný zabýval, ovšem pouze povšechně a bez zjevné reflexe v odvolání namítaných okolností. Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, publikovaný pod č. 1529/2008 Sb. NSS). Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, což není případ nyní posuzovaného přestupku. Pro posouzení otázky viny osoby obviněné z přestupku je tak podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry správního trestu (§ 38 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Judikatura Nejvyššího správního soudu též dospěla k závěru, že takové rozlišení nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46). V nyní posuzované věci správní orgány obou stupňů vyhodnotily nedbalostní zavinění jako vědomé a bylo tudíž jejich povinností tuto složku vědění prokázat. Pokud žalobkyně proti formě zavinění vznesla odvolací námitku, bylo povinností žalovaného se se vznesenou argumentací vypořádat, což však neučinil. Za vypořádání nelze považovat toliko převzetí závěrů správního orgánu I. stupně s odkazem na zákonem a doktrínou užívanou definici zavinění ve formě vědomé nedbalosti.
23. Žalovaný se pak vůbec nezabýval vznesenými námitkami rozporu provedeného měření rychlosti s návodem k obsluze a nesouhlasu žalobkyně se stanovením výše správního trestu. Žalovaný pouze zkonstatoval, že o výši naměřené rychlosti nemá žádných pochybností, což dovedl z ověřovacího listu rychloměru, aniž jakkoli reagoval na skutečný obsah odvolací námítky. Stran výše správního trestu pokuty pouze nedostatečně uvedl, že ji považuje ze strany správního orgánu I. stupně za odůvodněnou dostatečně.

Žalovaný se pak přezkoumatelně nevypořádal ani s návrhy na provedení důkazů, když pouze zkonstatoval, že správní orgán I. stupně „[m]ěl dostatek relevantních a vypovídajících důkazů. V daném případě nebylo na místě a bylo by tak zcela nadbytečné provádět jakékoli další důkazy.“ Takto obecné konstatování bez jakékoli přiléhavé argumentace je však zcela nepřezkoumatelné, když neodpovídá na otázku, z jakého důvodu bylo nadbytečné žalobkyní navržené důkazy provádět. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 49, na který přiléhavě odkázala žalobkyně „[n]edostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž na námitky stěžovatele obsažené v doplnění odvolání již reagoval. Rovněž tak tento nedostatek nemůže zhojit ani krajský soud tím, že tyto námitky vypořádá sám v odůvodnění rozsudku.“ Soud tak dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

24. Námitka nevypořádání se s důkazním návrhem - účastnickou výpovědí žalobkyně též rezonuje v postupu správního orgánu I. stupně, který v rozporu s ustanovením § 80 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky ve výzvě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 12. 4. 2018 ani jinak nepoučil žalobkyni o právu žádat nařízení ústního jednání. Žalovaný tudíž byl povinen bez ohledu na to, zda by takovou odvolací námitku žalobkyně uplatnila či nikoli tuto procesní vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, odhalit a prvostupňové rozhodnutí již jen z tohoto důvodu pro nezákonnost zrušit. Je tedy dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud již výše uvedl, že nemůže za žalovaného námitky vypořádat a jeho pochybení tak zhojit. Platí to i o té žalobní námitce, kterou žalovaný v podobě odvolací námitky podrobně vypořádal. Je tomu tak proto, že správní orgány budou ve věci znovu rozhodovat a mimo jiné posuzovat i otázku místa spáchání přestupku. Soud by tak nepřipustně předjímal závěry, které musí nejprve učinit správní orgány. Zbývá ještě žalobní námitka omezení žalobkyně na způsobu hrazení pokuty a náhrady nákladů, kterou žalobkyně uplatnila až v žalobě. Byť správní orgány obou stupňů budou ve věci rozhodovat znovu, nebrání zjištěná vada nepřezkoumatelnosti soudu tuto námitku vypořádat.
25. Je zjevné, že žalobkyně brojí proti poslední větě výrokové části rozhodnutí, která zní: „*Správní trest pokuty a náklady řízení v celkové výši 3.500,-Kč lze uhradit platebním příkazem (konstantní symbol – KS: 558) na účet Městského úřad Mělník č. 19-0460004379/0800 nebo poštovní poukázkou (konstantní symbol – KS: 379). Při platbě je nutno uvádět variabilní symbol (VS): 9030001653.*“. Sloveso „lze“ je v citovaném textu použito ve významu „je možné“. Nestanovuje tedy právní povinnost, ale různé možnosti jak mohla žalobkyně uložený peněžitý trest uhradit. V tomto slově nelze spatřovat význam, který mu zjevně přisuzuje žalobkyně, tedy že jiným způsobem uloženou pokutu hradit nelze. Gramatickým výkladem lze sice dospět k oběma možným interpretacím, nicméně užitím argumentu *ad absurdum* lze dojít pouze k té, kterou nastínil soud shora. Z žádných okolností prvostupňového rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by správní orgán I. stupně zamýšlel omezit žalobkyni na způsobu úhrady pokuty, když jeho zájmem bylo toliko to, aby žalobkyně pokutu uhradila ve stanovené lhůtě a na jeho uvedený účet a nikoli, jakým způsobem to provede. Nadto, žalobkyně ani konkrétně neuvádí, jak se jí tato tvrzená nezákonnost dotkla na jejích veřejných subjektivních právech. Jinými slovy nerozvedla, jakým jiným způsobem případně chtěla pokutu uhradit, zda jí v tom správní orgán I. stupně nějak bránil a jaká jí tím případně byla způsobena újma na právech. Soud uzavírá, že prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobkyni závazně určen způsob úhrady uloženého

peněžitého správního trestu bankovním příkazem a žalobní bod není důvodný.

26. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť (jak uvedl sám zástupce žalobkyně již v žalobě) nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení nemůže být napravena žalovaným, neboť spočívala v nepoučení žalobkyně o jejím právu žádat konání ústního jednání, k čemuž mělo dojít již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, jsou naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgán I. stupně především žalobkyni poučí o jejím právu žádat nařízení ústního jednání, a pokud o vině žalobkyně znovu rozhodne, vypořádá se rovněž se všemi námitkami a důkazními návrhy žalobkyně, které již v řízení uplatnila a které případně ještě uplatní. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč, celkem tedy 6 800 Kč. Zvýšení o DPH soud nepřiznal, neboť zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 9 800 Kč (3 000 + 6 800). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 9 800 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně